

mindre. Ansigtet var falmet, Næsen farvet af en mistænkelig Rødme. Og hendes dybsorte Dragt gjorde endda et ret tarveligt Indtryk paa Per. Alligevel var det ikke til at tage fejl af, at hun var en Dame af den store Verden. Der var over hendes Skikkelse og Væsen — ikke mindst i den Maade, hvorpaa hun gav ham Haanden og takkede ham for hans Komme — saa meget af den fine og blide Ynde og den Takt, som ikke lader sig erhverve men er fornemme Slægters Særeje.

„Det har — haaber jeg — ikke undret Dem, Hr. Sidenius, at jeg gerne vilde se Dem engang og tale lidt med Dem,“ begyndte hun, da de var kommen til Sæde overfor hinanden i et Par af de røde Lænestole. „De var jo min kære afdøde Broders sidste Ven og Fortrolige. De var vel næsten ogsaa den, der tog hans Farvel til denne Verden — —.“

Nu forstod Per Sammenhængen. Han huskede med eet, hvad Sagføreren, der ordnede Boet efter Neergaard, havde fortalt ham, at denne efterlod sig to Søstre, af hvilke den ene var rigt gift med en svensk Godsejer.

Baronessen fortsatte:

„Jeg har længe været besjælet af Ønsket om at lære den Mand at kende, til hvem min eneste Broder følte sig saa nøje knyttet, ja i hvem han havde fundet ligesom et forynget Genbillede af sig selv — saaledes som han jo skrev til os i sit efterladte Brev i Anledning af sine testamentariske Bestemmelser. Men min højtelskede Husbonds lange Sygeleje bandt mig til mit fjerne Hjem. Det blev mig jo ikke engang forundt at komme hertil og bivaane min kære Broders Jordfæstelse.“

Baronessens besynderlige Udtryksmaade tilligemed nogle sære Ansigtstrækninger forraadte